

Sygnatura akt VI Ka 301/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 maja 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale M. M. (1)

przedstawiciela (...) Urzędu Skarbowego w G.

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2017 r.

sprawy **W. L.** ur. (...) w J.

syna M. i A.

oskarżonego z art. 77§3 kks, art. 57§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 16 stycznia 2017 r. sygnatura akt III W 1129/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że jako podstawę wymiaru kary grzywny przyjmuje art. 57 § 1 kks przy zast. art. 50 § 1 kks;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 400 zł (czteryście złotych).

sygn. akt VI Ka 301/17

UZASADNIENIE

W. L. oskarżony został o to, że:

1. jako płatnik dopuścił w G. do niewpłacania w obowiązującym terminie na Rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. obliczonych i pobranych zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w oparciu o umowy o pracę w okresie od 20 lutego 2015 do 20 stycznia 2016 w łącznej kwocie 5 442,00 zł wbrew przepisom art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2012 poz. 361 ze zm.);

tj. o wykroczenie z art. 77 § 3 k.k.s.,

2. będąc podatnikiem podatku od towarów i usług , w G., w okresie od 25 września 2015 do 25 listopada 2015 uparczywie nie wpłacał na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 130

235,00 zł, czym naruszył art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535 ze zm.),

tj. o wykroczenie z art. 57 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 16 stycznia 2017r. sygn. akt III W 1129/16 oskarżonego W. L. uznał za winnego popełnienia wykroczeń skarbowych opisanych w części wstępnej wyroku wyczerpujących znamiona z art. 77 § 3 k.k.s. i z art. 57 § 1 k.k.s. - i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. przy zast. art. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 4.000,00 złotych.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

- obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nie nadanie właściwej doniosłości, potwierdzonej zeznaniami oskarżonego i świadka, okoliczności, które wskazywały na brak zamiaru popełnienia wykroczenia i deklarację zapłaty podatku przez oskarżonego oraz nieuwzględnienie, iż oskarżony do dnia dzisiejszego ma zajęte rachunki bankowe i ustanowiony został dla jego przedsiębiorstwa nadzorca sądowy,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść polegający na nieuwzględnieniu, iż oskarżonemu zajęto rachunki bankowe oraz ustanowiony został nadzorca bankowy, w wyniku czego oskarżony nie mógł uiścić należnych podatków, pomimo iż oskarżony miał taki zamiar,
- obrazę prawa materialnego, konkretnie przepisu art. 77 § 3 kk, polegającą na uznaniu, że oskarżony wypełnił znamiona czynu opisanego w wyżej wymienionym przepisie,
- obrazę prawa materialnego, konkretnie przepisu art.57 § 3 kk, polegającą na uznaniu, że oskarżony wypełnił znamiona czynu opisanego w wyżej wymienionym przepisie,

Z ostrożności procesowej obrońca zarzucił rażąca niewspółmierność wymierzonej kary.

Apelujący wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bądź orzeczenie kary grzywny w dolnych granicach zagrożenia ustawowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Po pierwsze przypomnieć wypada apelującemu, że w postępowaniach o wykroczenia skarbowe nie znajdują zastosowania przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, lecz Kodeksu karnego skarbowego i to od lat niemal osiemnastu.

W drugiej kolejności trzeba również podkreślić, że utrwalonym jest stanowisko doktryny i orzecznictwa, iż strona kwestionująca ustalenia faktyczne taki zarzut winna sprecyzować, gdyż obraza prawa materialnego ma miejsce przy niekontrowersyjnych ustaleniach faktycznych.

Wreszcie nie sposób zgodzić się z tezą o wadliwości postępowania tak w procesie gromadzenia, jak i oceny dowodów, której nie sposób zarzucić niezgodności z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego, argumenty obrońcy są w tej mierze gołosłowne, a oparte na życzeniowym postrzeganiu sylwetki oskarżonego.

Jak trafnie wykazał to Sąd I instancji, oskarżony jako płatnik w wypadku podatku dochodowego, zobowiązany do obliczenia i pobrania zaliczek na podatek dochodowy od wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w oparciu o umowy o pracę oraz podatnik podatku od towarów i usług, we wskazanych w zarzutach okresach, nie wykonywał

swoich obowiązków, mając świadomość spoczywających na nim obowiązków podatkowych, pomimo powoływanej sytuacji reprezentowanej spółki.

W zakresie pierwszego ze zobowiązań nie budzi wątpliwości i jest to utrwalone w orzecznictwie sądowym, że pobranie podatku to wypłacenie pracownikowi wynagrodzenia po odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki (wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., sygn. akt III KKN 434/97, Prok. i Pr. 2000/1/16) zaś niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość (por. wyrok SN z 2 sierpnia 2002 r., IV KKN 426/98, LEX nr 55193).

Jak trafnie wskazał to Sąd orzekający, zarówno w wypadku omawianych zaliczek na podatek dochodowy, jak i podatku od towarów i usług, już z samej okoliczności wypłacania wynagrodzeń oraz realizowania transakcji stanowiących podstawę VAT- u wynika, że oskarżony środkami finansowymi dysponował, a zatem sam decydował w jaki sposób nimi dysponować, świadomie i z zamiarem bezpośrednim nie realizując zobowiązań podatkowych, a tym samym wypełniając znamiona norm karnych.

Oskarżony wręcz, w trudnej sytuacji firmy znajdował pretekst dla ignorowania obowiązku uiszczania daniny państwowej. Co więcej powołując się na potrzebę utrzymania zatrudnienia, ignorował, że takie kontynuowanie działalności, wprowadza dalsze zadłużenia, a z pewnością rzutowało to również na sytuację kontrahentów, którzy przecież także przysparzali środków utrzymania swoim pracownikom. Nie można tak bezkrytycznie, jak chciałby apelujący, szukać usprawiedliwienia w pogrążaniu w długach „swojej” działalności w imię obrony sytuacji pracowników, bez oderwania od konsekwencji, które taka postawa może wywoływać na inne podmioty i tam zatrudnionych.

W takiej sytuacji ocenić należy, jako gołosłowne twierdzenia oskarżonego o woli realizacji zobowiązań podatkowych, przy bierności postawy oskarżonego względem Urzędu Skarbowego, braku próby skorzystania z instrumentów prawnych przewidzianych właśnie dla podatników/płatników, którzy znaleźli się w trudnej, a przemijającej sytuacji finansowej oraz podobnej bezczynności w postawie wobec komornika i możliwości wystąpienia z wnioskiem o zwolnienie spod egzekucji zajętych na rachunkach bankowych środków.

Podobnie jedynie, jako próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej, ocenić należy odwoływanie się do ustanowienia nadzorca sądowego, który przecież nie zarządza majątkiem, a jedynie we wstępnym etapie postępowania o ogłoszenie upadłości kontroluje przedsiębiorstwo i podejmowane czynności.

Podsumowując apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, zaprezentowanej w należyty sposób ocenie dowodów nie sposób przypisać obrazy zasad wyrażonych w art. 7 kpk.

Sąd Okręgowy podzielił prawidłowość zastosowanej kwalifikacji prawnej, w rozstrzygnięciu o karze nie upatrując nie tylko rażącej surowości, ale i surowości, gdy zważy się już chociażby odniesienie z jednej strony do wysokiej społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego, takiegoż stopnia zawinienia oraz odniesienia jej wymiaru do wysokości minimalnego wynagrodzenia w chwili orzekania, co nakazuje ocenić rozmiar grzywny jako symboliczny. Apelujący też nie wskazał w czym owej surowości upatruje, bo sam wniosek apelacyjny jest enigmatyczny, a uzasadnienie środka odwoławczego nie przynosi żadnych argumentów.

Sąd Okręgowy z urzędu dostrzegł potrzebę korekty wyroku w zakresie pozostającym bez wpływu na prawa oskarżonego, a koniecznym dla nadania wyrokowi treści zgodnej z ustawą poprzez wskazanie, jako podstawy wymiaru grzywny art. 57 § 1 kks przy zast. art. 50 § 1 kks, gdyż ta właśnie norma prawna wskazuje, że jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa albo więcej wykroczeń skarbowych, sąd wymierza łącznie karę grzywny w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok we wskazanym zakresie, w pozostałej części utrzymując orzeczenie w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk. Przepis ten stanowi, że w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy (...).

Zgodnie z art. 616. § 1. Do kosztów procesu należą: koszty sądowe i uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Apelację wniósł obrońca oskarżonego, zatem to oskarżony winien ponieść koszty sądowe postępowania odwoławczego, na które składają się: wydatki w kwocie 20 złotych, a także opłata w kwocie 400 złotych od orzeczonej grzywny.